

בפני השופט

המבקש: ח/*** רב"ט נ.מ.

(באמצעות ב"כ

נגד

המשיבה: התביעה הצבאית

(באמצעות ב"כ

ה ח ל ט ה

עניינה של החלטה זו בבקשת ההגנה להאריך את איסור הפרסום על שמו ופרטיו המזהים של החשוד. ההגנה מיקדה את בקשתה כך שביקשה לאסור את פרסום שם המשפחה של החשוד ואת תמונתו.

רקע

1. החשוד שלפני נעצר ביום 14.12.2021, וזאת בגין חשדות חמורים לעבירת אינוס, ניסיון למעשה סדום, מעשה מגונה בכוח ועבירות נוספות אשר התרחשו לכאורה בלילה של יום תמישי בין התאריכים 4/5.11.2021, בביתה של רב"ט מ' א' (להלן: "המתלוננת").
2. ביום 15.12.2021, הובא החשוד להארכת מעצרו בפני כבוד סגנית הנשיא סא"ל סיגל טורגימן-חזן, ובמהלך הדיון בפניה ביקש הסנגור לאסור את פרסום שמו ותמונתו של החשוד וכן לסגור דלתיים וזאת מן הטעם כי הסנגור מעוניין להשיג חוות דעת שתתייחס לאיסור פרטי החשוד בכדי לתמוך בטענותיו בדבר הנזק הנפשי, האישי והמשפחתי.
3. כמן כן, ציין הסנגור כי יש להגן על החשוד מחשיפת פרטיו בכדי להגן עליו מפגיעה בו במתקן המעצר. כבוד סגנית הנשיא, דחתה באותו המועד, את בקשת הסנגור לסגירת דלתיים אך אפשרה לו עד למועד הדיון הבא להיערך כדי להוכיח נזק לחשוד ולכן אסרה נכון לאותו שלב את פרסום שמו ותמונתו של החשוד.
4. ביום 20.12.2021, באו הצדדים בשנית בפני סגנית הנשיא בשאלת המשך מעצרו של החשוד לצורכי חקירה ובשאלת איסור הפרסום. בדיון זה, שב הסנגור וביקש עוד פרק זמן להיערכות לצורך הצגת מסמכים בנושא איסור הפרסום, כבוד סגנית הנשיא הכריעה, כי יוארך איסור הפרסום, על אף שהסנגור לא הציג מסמכים התומכים בטענותיו, וציינה:

"בבקשת התביעה הראשונה להארכת מעצר, נעתרתי לבקשת הסנגור להיערך לדיון ולהוכיח את הנזק הצפוי לטענתו להיגרם למבקש. למרות הצעתי, לא ביקש הסנגור להפנות את החשוד לבדיקה נפשית בתוככי מתקן הכליאה וציין כי ייערך עם מסמכים מתאימים. היום מסר, כי לא עלה בידו להשיג ראיות בעניין. [...] אשר על כן, החלטתי, כי לשלב זה יוארך איסור הפרסום עד לדיון הבא ולאחריו, ככל שאכן תסתיים החקירה או שלא יהיו עוד פעולות משמעותיות לצורך החלטה, תוכרע הבקשה."

[חדגשות הוספו, ש.א.]

5. ביום 23.12.2021, הצהירה התביעה הצבאית, כי קיימת תשתית ראייתית כנגד המבקש לכך שביצע, לכאורה, את העבירות הבאות: עבירת אינוס, לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977; עבירה של מעשה סדום לפי סעיפים 347(ב) ו-25 לחוק העונשין התשל"ז-1977; מעשה מגונה תוך ניצול מצב המונע מתן הסכמה חופשית, לפי סעיפים 348(א) ו-345(4) לחוק העונשין התשל"ז-1977; מעשה מגונה בכוח לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין התשל"ז-1977; מעשה מגונה לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין התשל"ז-1977; שימוש והחזקה בסם מסוכן, לפי סעיפים 7(א) ו-1(ג) סיפא לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג; שיבוש הליכי חקירה ומשפט, לפי סעיף 244 לחוק העונשין התשל"ז-1977 ועבירה של סירוב להיבדק לשם גילוי שימוש בסם מסוכן, לפי סעיפים 127א ו-250א לחוק השיפוט הצבאי, התשט"ו – 1955.
6. לטענת התביעה הצבאית, בבסיס החשדות לעבירות המין עומדת עדותה של נפגעת העבירה ועדויות התומכות את גרסתה, בעוד שגרסתו של החשוד עומדת בסתירה לראיות אחרות, ביחס לחשדות בדבר עבירות הסמים עומדים המוצג שנתפס בביתו וסירובו למסור דגימת שתן לאחר שהוצג לו צו קש"ב המחייבו לעשות כן.
7. בדיון, שנערך בפניי ביום 23.12.2021, מסרו הצדדים, כי יש ביניהם הסכמות לעניין המשך מעצרו של החשוד עד ליום 2.1.2021, לאור כוונתם להידבר ביניהם טרם הגשת כתב האישום. לעניין איסור הפרסום, חזר כל אחד מהצדדים על טיעונו מהדיונים הקודמים. התביעה ציינה, כי יש אינטרס ציבורי רב לפרסום שמו של החשוד ומאידך סנגורו של החשוד שב על טיעונו והוסיף כי אף שאין לו מסמכים התומכים בטיעונו, הוא יוכל להשיג בתחילת השבוע הבא.
8. ביום 26.12.2021, ניתנה החלטתי לפיה לפני משורת הדין יתאפשר לסנגור פרק זמן אחרון עד ליום 28.12.2021, להגיש מסמכים התומכים בטיעונו ולהתייחס אף לראיות ולמסמכים מתיק החקירה.
9. ביום 28.12.2021, העביר הסנגור את התייחסותו, ובה ציין כי ביום 30.12.2021, עתיד להתקיים שימוע במשרדי התביעה. עוד ציין, כי הטעמים לבקשתו שלא להסיר את איסור הפרסום עניינם פגיעה משמעותית בחשוד ובאפשרות קידומו בעתיד; פגיעה במשפחת החשוד בעקבות הפרסום; הוא הסביר, שהחשוד נעדר עבר פלילי ותואבן למשפחה נורמטיבית המנהלת אורח חיים תקין.

10. נוסף על כך, צירף הסנגור פסיקה, אשר לטעמו תומכת בטיעוניו, וכן מסמכים המלמדים על כך שהורי החשוד מועסקים במשרות במגזר הציבורי. מנגד, חזרה התביעה על טיעוניה במעמד הצדדים וביקשה את הכרעת בית הדין בבקשה.

בחינת הבקשה

התשתית הנורמטיבית

11. עקרון "פומביות הדיון" מהווה עקרון על בשיטתנו המשפטית (סעיף 3 לחוק יסוד: השפיטה וסעיף 324 לחוק השיפוט הצבאי, התשט"ו-1955 (להלן: "חוק השיפוט הצבאי")). הוא בא להבטיח שקיפות של ההליך השיפוטי ומאפשר קיומם של מנגנוני בקרה וביקורת תוך שמירה על חופש הביטוי ועל זכות הציבור לדעת. מעקרון זה נגזרת "הזכות לפרסם ברבים דברים שנאמרו בבית המשפט ועל דרך זו כמו להרחיב את אולם בית המשפט גם למי שלא נכחו במקום בגופם" (בשי"פ 7579/04 תורג'מן נ' מ"י, פ"ד נח(6) 658 (להלן: "עניין תורג'מן"), 663).
12. לפי האיזון שהתווה המחוקק, "עקרון פומביות הדיון הוא הכלל – ואיסור הפרסום הוא החריג לו". בהתאם לכך, הגבלה על הפרסום, בין בדרך של סגירת דלתיים ובין בדרך של איסור פרסום, תחול בנסיבות מיוחדות, במקרים חריגים ומצומצמים (בשי"פ 6988/19 פרץ נ' הוצאת עיתון הארץ (טרם פורסם, 26.11.2019) (להלן: "עניין פרץ"), פס' 24, 26; עלב"ש/11/137 רס"ן קבלו נ' התצ"ר (להלן: "עניין רס"ן קבלו"), פס' 12; עלב"ש/13/14 אע"צ א' ז' נ' התצ"ר (להלן: "עניין אע"צ א' ז'"), פס' 16; עלב"ש/10/2 רב"ט רקנאטי נ' התצ"ר; עלב"ש/20/6 רס"ר שליאן נ' התצ"ר).
13. סמכותו של בית הדין לחרוג מן הכלל ולאסור את פרסום פרטיו של חשוד או נאשם מסורה לבית הדין, "אם ראה צורך בכך לשם הגנה על בטחונו של נאשם, של עד או של אדם אחר ששמו הוזכר בדיון או לשם מניעת פגיעה חמורה בפרטיותו של אחד מהם" (סעיף 325(ה) לחוק השיפוט הצבאי, השו"ל סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט (נוסח משולב), התשמ"ד-1984).
14. על המבקש לאסור את פרטיו מוטל נטל כבד להוכיח שני תנאים מצטברים: האחד, קיומו של נזק חמור מן הנזק הרגיל, העלול להיגרם לכל חשוד או נאשם אחר כתוצאה מן הפרסום; השני, אפילו הוכח נזק חמור, יש להוכיח עדיפות לעניינו של המבקש על פני העניין הציבורי שבפרסום (בשי"פ 1039/19 הוצאת עיתון הארץ נ' שופטת אלמונית, פס' 8; (בשי"פ 4231/07 גורליק נ' מ"י (טרם פורסם, 24.05.2007) (להלן: "עניין גורליק"), עלב"ש/16/114 טור' ג' כ' נ' התצ"ר (להלן: "עניין ג' כ'"), פס' 12; עלב"ש/18/27 רס"ל ס' פ' נ' התצ"ר (להלן: "עניין רס"ל ס' פ'"), פס' 14). לא הצליח המבקש לשכנע אפילו באחד התנאים, יימנע בית המשפט מלאסור את הפרסום (רע"פ 4898/17 פלוני נ' אגף המכס והמע"מ חקירות ירושלים (טרם פורסם, 02.07.2017), פס' 12).
15. הוטעם בפסיקה, כי על הטוען ל"נזק חמור" להוכיח נזק קונקרטי ואין די בכך שעצם הפרסום מטבעו עשוי לגרום אחריו כתם או להוביל למבוכה או לעוגמת נפש. בבחינת "הנזק החמור" יישקלו, בין היתר, נסיבותיו האישיות של המבקש, הכוללות את מצבו הפיזי והנפשי; אופי עיסוקו ואם כרוך הוא במגע עם אנשים; אם מדובר באיש ציבור על משמעות הפרסום עבורו; אם יש לו ילדים קטנים שעלולים להיפגע מן הפרסום; אם יש לו עבר פלילי רלוונטי (שאז

- הפגיעה בו קטנה); סוג העבירה וחומרתה ומשקל הראיות שנאספו לתיק החקירה (עניין תורג'מן, 670-671; ע"פ 8225/12 פלוגית (קטינה) נ' פלוני (טרם פורסם, 24.02.2013), פס" 12).
16. אפילו הוכיח המבקש "נוק תמור", נדרש בית הדין לערוך "נוסחת איזונים" ולהכריע להיכן נוטה הכף, האם יש להעדיף את עניינו של המבקש על פני העניין הציבורי שבפרסום (עניין גורליק; עניין רס"ל ס' פ', פס" 16). "העניין הציבורי" נבחן בשני רבדים – כללי ופרטיקולרי. הרובד הכללי עניינו בעקרונות-העל של חופש הביטוי, פומביות הדיון וזכות הציבור לדעת. ברובד הפרטיקולרי יישקלו, בין היתר, מהות המעשים; האפשרות שפרסום שמו או פרטי הפרשה יזהיר את הציבור מפניו; אם עשוי הפרסום לקדם את החקירה ולברר את האמת (למשל בדרך של עידוד תלונות נוספות); משקלן של הראיות שנאספו נגדו ועד כמה פרטי הפרשה זכו לפרסום לפני הגשת הבקשה (עניין תורג'מן, 667-668).
17. הפסיקה ייחסה חשיבות יתרה לפרסום ולפומביות ההליך השיפוטי בעבירות מין בבחינת אזהרת הציבור מפני הסכנה הטמונה במעשים ולשם הנעת מתלוננות אחרות להגיש תלונות נוספות (ע"פ 2137/14 עיתון הארץ נ' חנקישייב (טרם פורסם, 10.04.2014); רע"פ 4755/15 שיינברג נ' משטרת ישראל (טרם פורסם, 16.07.2015); עניין אע"צ א' ז'; עלב"ש/22/18 טור' ש' ש' נ' התצ"ר, פס" 63). כבר נקבע, כי האינטרס הציבורי לעודד הגשת תלונות נוספות עודנו רלוונטי גם לאחר סיום החקירה והגשתו של כתב האישום (בש"פ 2571/19 חורי נ' מ"י (טרם פורסם, 05.05.2019); בש"פ 8108/19 וולצ'ק נ' מ"י, פס" 8 (טרם פורסם, 15.12.2019)).

בראי המשפט העברי

18. ההגנה על שמו הטוב של האדם מצויה במסורת היהודית במספר מקומות. כך למשל, רבי יוסי בן זמרא קובע ש"כל המספר לשון הרע - כאילו כפר בעיקר" ו"נגעים באים עליו" (תלמוד בבלי ערכין טו עמ' ב'). לפי רבי ישמעאל, שקולה עבירה של הפצת לשון הרע על אדם כנגד שלוש עבירות החמורות ביותר בהלכה היהודית: עבודה זרה, גילוי עריות ושפיכות דמים (שם).
19. באשר לפגיעה בפרסום שמו של אדם ברבים לצורך הרתעת הרבים מביצוע עבירות, נכתב בתלמוד כי כל דבר אשר נאמר בפני שלושה אנשים, אין בו משום לשון הרע (תלמוד בבלי בבא בתרא לט עמ' ב'). רבינו יונה מפרש את הסייג כך:

"ויש לפרש דמיירי [שעוסק] בדברים שמותר לאומרם [לפרסום] אם הם אמת, כגון מי שקבל על תבירו בעבירה שעושה חברו [...] ועל זה אמרו: כל מילתא דמתאמרא באפי תלתא לית בה משום לישנא בישא [כל דבר שנאמר בפני שלושה אין בו משום לשון הרע], ומותר לו לאומרה [...]. כאומר לפני שלושה בפרהסיא הוא, יש לתלות שהוא מתכוון שיגיעו הדברים לאזניו [של העבריין], ויתקן מעשיו, כגון שידע בו שאינו מקבל תוכחתו, ולא יוסר בדבריו, וכדי שישמע שבני אדם מרננים עליו, יתכן שישוב מדרכיו" [הדגשות הוספו, ש.א.]

20. פרשנותו של רבינו יונה לסייג האמור אומנם לא נפסקה להלכה, אך התפיסה שלפיה הרתעת העבריינים היא מטרה שיש בה כדי להצדיק את הפגיעה בשמו הטוב, לעניות דעתי, איננה שנויה במחלוקת במשפט העברי כפי שהביא להלן.

21. המקבילה במשפט העברי של הרציונל לפרסום שם החשוד, בכדי להביא מתלוננות או תלונות נוספות, מצויה אף היא בספרות ההלכתית בהקשר של קידום החקירה באמצעות "חרם". חכם באשי רבי אליהו בן חיים, רבה בראשי של קושטא (איסטנבול של ימינו), במאה השש עשרה, כתב כך:

"ודאי היינו דווקא כל שאין עדים כלל, ועל ידי החרם רוצים לדעת העניין, ואם ימצאו עדים, אבל כל שיש הוכחה קצת שיש עדים, אלא שאין רוצים להעיד, פשיטא ודאי שיוכלו להטיל חרם כדי שיעידו העדים"
[הדגשות הוספו, ש.א.]

22. דבריו של רבי אליהו בן חיים מלמדים שני רעיונות מרכזיים הנוגעים לשאלת איסור הפרסום בתפיסה ההלכתית. האחד, מדובר במקרה בו העדים חוששים להגיע להעיד כנגד בעל הדין. בית הדין עושה פעולה אקטיבית בכדי להביא את העדים להעיד בפניו ומתיר לא רק לפרסם ברבים את קלונו של אותו אדם, אלא אף להחרימו בכדי לתת לעדים את השקט הנפשי להעיד פניו.

23. הרעיון השני נוגע לזמן בו פורסמו הדברים ברבים. על פי הנאמר, החרם כנגד אותו אדם נעשה עוד בשלב החקירה, עוד טרם הוכרע דינו של אותו אדם (שכן טרם הגיעו העדים להעיד בפני הדיינים). משמע, באיזון בין הזכות של החשוד להליך הוגן ולשמו הטוב, לבין הצורך להביא עדים ולשמור עליהם בכדי שיוכלו להעיד בפני בית הדין ובפני גורמי החקירה, לשיטת חכם באשי רבי אליהו בן חיים, גובר הצורך בעידוד העדים להעיד על פני שמו הטוב של החשוד.

24. נמצאנו למדים, כי ישנם אדנים, אף במשפט העברי, לפרסום ברבים של שמות חשודים, בכדי לעודד נפגעות ונפגעי עבירה נוספים, לבוא בשערי בית המשפט ללא חשש ומורא.

מן הכלל אל הפרט

25. בעניינו של המבקש הסתיימה החקירה. כבר נקבע, כי ככל שההליך הפלילי הולך ומתקדם, הולך וגובר האינטרס הציבורי שבפרסום, משתנה איזון האינטרסים לעומת שלב החקירה וגובר הנטל המוטל על המבקש לאסור את הפרסום (בש"פ 10731/08 מיצקין נ' מ"י (לא פורסם, 04.01.2019); עלב"ש/1/10 התצ"ר נ' סמל רוזנצוויג; עניין רס"ן קבלו).

26. על אף שאפשרתי להגנה להתייחס לראיות בתיק לצורך טיעוניה, בחרה ההגנה שלא לעשות כן. אך פטור בלא כלום אי אפשר - עמדות שונות נשמעו אשר לשאלה, אם עוצמת הראיות עשויה להשפיע על ההחלטה בדבר איסור פרסום (כך למשל עניין תודג'מן, 671 לעומת בש"פ 197/12 חדד נ' מ"י (טרם פורסם, 16.02.2012), פס' 14 ובש"פ 1262/19 פלוני נ' מ"י (טרם פורסם, 27.02.2019, פס' 9-10).

27. אולם, אפילו הגישה המייחסת חשיבות לעוצמת התשתית הראייתית, רואה בכך שיקול אחד מבין שורה של שיקולים בנוסחת האיזון, כאשר רק החלשה ניכרת של התשתית הראייתית,

בהתחשב בכלל השיקולים, עשויה להוביל לחריגה מן הכלל ועלכ"ש/12/12 דס"ר מ' מ' נ' התצ"ר, פס" 15: עניין טור' ג' כ"י פס" 14). אלא שעיון בחומר הראיות בענייננו מלמד, לכאורה ההפך - כנגד החשוד צבר ראיות משמעותי הסותר חלק מגרסתו ותומך בטענת המתלוננת.

28. תחילה אציין, כי גרסת המתלוננת לטעמי, היא גרסה סדורה, קוהרנטית ולא חיוזקים חיוזקים בעדויות הן של עדים שהיו במקום האירוע בזמן אמת והן ששמעו מיפה את הדברים בזמן סמוך להתרחשותם. נוסף על כך, המתלוננת מסרה גרסה שאף יכלה לגרום לפגיעה בה (באשר לשימוש בסמים באותו הערב), עניין, אשר מתווסף לטעמי את האמון בגרסתה.

אופן הגעת החשוד והמתלוננת למיטה

29. המתלוננת מעדותה מסרה כי היא הגיעה למיטתה בצוותא עם החשוד, של, ואלון רזץ. כאשר טענתה, ההגעה למיטה לוותה במין "תחרות" בניהם. גרסה זו נתמכה על ידי העדים הטספים אך נסתרה על ידי החשוד. בחקירתו במצ"ח מסר החשוד, מבלי להכיר את גרסת כלל העדים, כי הלך לבדו ליטון במיטה וכי רק לאחר רבע שעה או חצי שעה (כלשונו) הצטרפו האחרים. גרסה זו נסתרת הן על ידי המתלוננת והן על ידי העדים האובייקטיביים לאירוע. אירוע זה משמעותי בעיניי מאחר שגרסת החשוד בחקירה מלמדת על גישתו לאירועים באותו הלילה ומשלימה אותם. לפיה המתלוננת הייתה זו שחפצה במגע ביניהם לאורך כל הדרך.

אירוע נוסף מול ש' ל'י

30. אירוע נוסף העולה מחומר הראיות, אשר מלמד על התנהלות החשוד באותו הלילה, לכאורה, היא התנהגות החשוד כלפי ש' ל'י תכונה של המתלוננת, טרם תקף את המתלוננת במיטה. אין חולק כי הארבעה ישנו בצוותא במיטת המתלוננת בביתה, אין גם חולק כי החשוד ביצע אקט מיני עם המתלוננת באותו הלילה (המחלוקת נסובה על שאלת ההסכמה). אך, ובאופן חיוזני לעדות המתלוננת, מעדותה של ש' ל'י עלה כי לאחר שהארבעה נכנסו למיטה, החל החשוד לגעת בה וללטף את פניה וזו מצידה הזיזה את ידיו ממנו. החשוד לא הפסיק, והמשיך לנסות שוב ללטף את פניה ושוב היא דחפה את ידיו, או אז החשוד עבר, לכאורה, מפניה של ש' ל'י לנפה של המתלוננת.

31. האירוע שהתרחש עם ש' ל'י מלמד, לכאורה, על התנהלות החשוד וגרסתו לאירוע זה בחזקת את החשש כי גרסתו לכלל האירועים באותו הלילה איננה אמת. גרסתו לאירוע זה הייתה הכחשה גורפת אל מול גרסתה של ש' ל'י. מדובר אומנם באירוע קטן באופן יחסי לאירועים שהתרחשו לכאורה באותו הלילה, אך מדובר באירוע של פגיעה באדם נוסף כאשר גם באירוע זה גרסתו של החשוד במחלוקת.

הודעות החשוד למתלוננת לאחר האירוע

32. חיוזק נוסף לגרסת המתלוננת מצאתי בהודעות ששלח החשוד לאחר האירוע בתגובה להודעות המתלוננת, הודעות אלו אשר ניתן ללמוד מהן כי החשוד סותר את גרסתו בחקירה במצ"ח. כך למשל בהודעה מיום 28.11.2021 שכתב החשוד למתלוננת:

"מי [המתלוננת] תגיד לי שאלה לניטימי חיים שלי למה עשית איתי יבש אם לא רצית זה לא היה חובתל [הטעות במקור. ככל הנראה "חובה" - ש.א.] לעשות איתך גם יבש

חיים שלי ואני חשבת כי אם כבר זרמני [הטעות במקור ככל הנראה "זרמנו" – ש.א.] ליבש אז אפשר לזרום עוד ובאמת שלא ידעתי שהכנסתי אותך לסיטואציה כזאת שאת לא יודעת מה לעשות שמעי שאם היית אומרת לי רומזת משהו חיים שלי הייתי עוצר [...] אני יגיד לך את האמת חשבת שאת רוצה ואני מצטער על זה שפגעתיי

[הדגשות הוספו – ש.א.]

33. מנגד גרסת החשוד במצ"ח באשר לאופן התנהלות המגע המיני בניהם מטילה אחריות על תחילת המגע המיני על המתלוננת. כך למשל בחקירתו מיום 10.12.21 (עמי 3) "מגיעים לקומה שלה, קומה שביעית, כולי גמור עולה במדרגות, גם היא ואנחנו כמה מדרגות לפני הקומה שלה היא נישקה אותי והתחלנו להצטרפת במדרגות. [...] אני שואל אותה "תגידי אכפת לך אם אני אגע פה אגע שם" ווואלה אני מתחיל לגעת היא אומרת לי כן". ובהמשך לעניין המגע המיני במיטה טען "אחרי איזה רבע שעה עובר חצי שעה משהו כזה, [...] אחרי זה היא באה, נשכבת לידי, שמה לי את היד על הבטן שלה, טוב אני מתחיל ללטף את אותה בבטן [...] אני אומר לה רוצה ללכת למקום אחרי? יש לך מקום אחר ללכת אליו? היא אומרת כן, יש פה את החדר ליד בצד [...] אומרת לי חכה שנייה לפני שאנחנו מתחילים אני אלך להביא קונדוס, הלכה להביא קונדוס" (שם, עמי 4).

34. לכאורה מצופה היה כי הדבר הראשון שיעשה החשוד לאחר קבלת הודעה מהמתלוננת, בה היא טוענת כלפיו כי ביצע בה מעשים כל כך חמורים, ככל שגרסתו אמיתית, שהחשוד יטיח בה או לכל הפחות יציין כי את כלל המגעים היא סיפקה ואת הקונדוס היא נתנה. בפועל, ההודעה ששלח היא מתנצלת, מתרצת ובעיקר נכתב בה את גרסת המתלוננת עצמה כי לא הצליחה להגיב להתנהגותו וכי היא השתתקה, כל זאת בניגוד לגרסתו של החשוד בחקירה.

עדים אובייקטיביים

35. כך למשל חיזוק לגרסת המתלוננת מצאתי באמצעות העדים האובייקטיביים, לכאורה, אשר העידו במצ"ח על האופן בו סיפרה המתלוננת לאחר האירוע על קרות האירוע ובסמוך לו. גרסת המתלוננת שנמסרה להם, בצורה דומה, בליווי הסבר סביר במהלך עדותה להשמטת חלק מהדברים שמסרה לחלק מהעדים לעומת גרסת החשוד אשר היתה חסרה בפרטים חשובים (עניין השימוש בסמים אשר אגע בו בהמשך) ונסתרה על ידי חלק מהעדים.

נזק חמור לחשוד ולבני משפחתו

36. באשר לנזק החמור כפי שנקבע בפסיקה, לא עלה בידי ההגנה להצביע על נזק חמור או ממשי החורג מהנזק הנלווה ממילא לפרסום שמו של חשוד בכלל ובעבירת מין בפרט. יש לציין, כי ההגנה סירבה לשלוח את המבקש לבדיקה על ידי קב"ן במתקן הכליאה.

37. למעשה, לא הצביעה ההגנה על נסיבות קונקרטיות יוצאות דופן בחומרתן מלבד חשש כללי לנזק שעלול לנבוע מן הפרסום עבור עתידו של המבקש ובני משפחתו. אינני מקל ראש כלל וכלל במשמעות הפרסום עבור משפחתו של המבקש. בעצם פתיחת החקירה ומעצרו של החשוד וודאי נוכח טיב העבירות בהן הוא חשוד, יש כדי לטלטל את עולמם של בני המשפחה, אשר לא תטאו

בדבר, אך כאמור המבחנים הקבועים בחוק ובפסיקה אינם מאפשרים איסור פרסום רק על בסיס זה.

38. לעומת זאת, מבחינת העניין הציבורי שבפרסום, חשוד המבקש בעבירה חמורה שעניינה אינוס, שבוצעה על ידו, לכאורה, כלפי חיילת, טיב המעשים המיוחסים למבקש מצביעים מאליהם על העניין הציבורי שבפרסום. לצד אלה, למדנו מחומר הראיות על מגעים בחיילת נוספת, שנוכח התנגדותה, חדל מהם. דומה, על כן, כי אין חולק על קיומו של אינטרס ציבורי מובהק, הן במישור הכללי והן במישור הפרטיקולרי לפרסם את שמו של המבקש.

39. בחינת מהות הפגיעה והנזק שנטענו על ידי ההגנה בראי הדין הנוהג ובחינתם של אלה מול יתר השיקולים, התמונה הראייתית שהתגבשה והעניין הציבורי המובהק שבפרסום – מובילים במקובץ למסקנה, כי במקרה זה לא ניתן לחרוג מהכלל בדבר פומביות הדיון ואין להמשיך להורות על איסור פרסום פרטי המבקש.

לסיכום

40. בקשת ההגנה לאיסור פרסום שמו של המבקש נדחית. החלטה זו תיכנס לתוקף ביום 02.01.2022 בשעה 16:00 על מנת לאפשר להגנה להשיג עליה. עד לאותו מועד יוסיף לעמוד בתוקפו איסור הפרסום על פרטיו של המבקש וכן כל פרט מזהה ביחס אליו.

41. למען הסר ספק יובהר, כי איסור הפרסום בעניין זהותה ופרטיה המזהים של המתלוננת, הקבוע בסעיף 7 לחוק זכויות נפגעי עבירה, תשס"א-2001, ימשיך לעמוד בעינו.

42. העתק יועבר לרלש"ית נשיא יבד"ץ.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה בלשכה היום, כ"ד טבת, תשפ"ב, 28 בוצמבר, 2021 ותועבר לצדדים על ידי המזכירות.

שאנל ארבל, רס"ן
שופט צבאי